

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

„A gdy [Baranek] otworzy siódm piecz ... ” „Ale cie przyst pili do góry Syon i do miasta Boga ywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, aby cie nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz porusz nie tylko ziemi , ale i niebem (...) Przetozprzyjmuj c Królestwo nie chwiej ce si , miejmy lask , przez któr s u my przyjemnie Bogu z boja ni i uczciwo ci . ” „ ... Chrystus przyszed szy Najwy szy Kap an (...) Przez wi kszy i doskonalszy przybytek, (...) Znalaz szy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; yd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12.

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i

Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wydawca Raymond G. Jolly 2101-13 South 11th Str. Philadelphie, 46, Pie St.Zj.

POZAFIGURALNY DAWID I GOLIAT

(1 Samuelowa 17; E. Tom. 9, Rozdział 9)

ZBROJA GOLIATA. JEGO WYZWANIE. GOTOWOŚĆ DAWIDA. PRZYJĘCIE WYZWANIA. UWAGI POPRZEDZAJĄCE BITWĘ. ZWYCIĘSTWO DAWIDA. DAWID PRZED SAULEM.

JAK wiemy, urząd onego Sługi jako taki, miał dwie funkcje: wykonawczą (w rządzeniu nad czeladzią) i interpretacyjną (w dawaniu pokarmu na czas słuszny). Dawid nie reprezentuje go w tej drugiej funkcji, lecz gdy te dwie funkcje są zmieszane, reprezentuje on go w obydwu, a to tylko z powodu ich mieszania. Takie zmieszanie lub połączenie funkcji następuje, gdy wykonawca działa, jako wojownik, ponieważ wojownik ma obie funkcje. Połączenie tych dwóch funkcji występuje pozafiguralnie u Dawida w jego stosunku do Goliata, jak to okażą fakty. W 1 Sam. roz. 17 Filistyni (wieśniacy), podobnie jak i gdzie indziej, przedstawiają sekciarzy. Rodzaj przedstawionych przez nich sekciarzy będzie określony przez osobne pozafigury. W tym rozdziale figurują oni niewiernych sekciarzy: ateistów, agnostyków, materialistów, panteistów, deistów, racjonalistów, ewolucjonistów, wyższych krytyków, uczonych niewierzących, którzy nie podpadają pod żadną z wymienionych kategorii, itd. W innych wypadkach Filistyni przedstawiają inne rodzaje sekciarzy, na przykład: sekciarzy Wielkiego i Małego Babilonu, modernistów itd.

(2) W 1 Sam. 17 mężowie judzcy przedstawiają lud w Prawdzie; Izraelici - wierzących w Biblię poza Prawdą; Saul - książąt, którzy utracili korony z dwunastu denominacji jako całość lub też jako reprezentowanych przez jednostkę; wojna - konflikt pomiędzy wierzącymi a niewierzącymi w Biblię podczas Parousji. Sochot (ogrodzenie) w Judzie (pochwalony) figuruje granice oddzielające Prawdę od pogra-

nicza błędu. Asek (wykopany) przedstawia pola badań jako sferę, która była krytycznie roztrząsana, szczególnie pod względem naukowym, przez poszukiwaczy z Czasu Końca. Linia bojowa niewierzących zastępów z okresu Parousji rozciągała się od najbardziej niewierzących punktów widzenia (ateizmu) aż do granic Prawdy, gdy te dotyczą sfery błędu. Ostatnie słowo z w. 1 Domim, w angielskim brzmi Ephes - Dammim. Wobec tego Ephes (pole) - Dammim (krwi) jest figurą na sferę pojednania przedstawionego w dwóch ofiarach za grzech (w języku angielskim wyraz „krwi” jest użyty w liczbie mnogiej - „bloods” - przyp. red), będącą głównym punktem ataku niewiernych. Książęta, którzy utracili korony (Saul) i mężowie izraelscy (wierzący w Biblię poza Prawdą) zgromadzeni („zebrali się”, w 2) w sprawie Biblii jako Boskiego objawienia, przygotowywali swą obronę i ataki przeciw niewiernym (Filistynom) stanowiąc kompanię mocnych wojowników (Ela - dąb). Niewierni (Filistyni) stali za królestwem błędu („na górze z jednej strony”, w. 3). Izraelici zaś stali po stronie królestwa Prawdy („na górze z drugiej strony”) w tym stopniu w jakim przeciwstawiało się to błędom niewiernych. Dolina między górami była stanem, który oddzielał atakujących od obrońców Biblii. Tak więc w wierszach 1 do 3 są wymienione pozafiguralne zastępy bojowe przedstawione w dwu obozach przeciwnych sobie wojowników podczas Parousii, gdy chodzi o wiarogodność Biblii jako Bożego objawienia.

(3) Goliat (wydatny, w. 4) z Get (prasa winna), siłacz Filistynów przedstawia

ewolucję, która w czasie Parousji niewątpliwie była wydatnym siłaczem niewierzących zastępów. Jego ogromny wzrost wynoszący 9 stóp i 8 cali (około 2,95 m - przyp. red.) według łokcia świeckiego, o którym bez wątpienia jest tu mowa, ponieważ był on osobą świecką a łokieć poświęcony (wynoszący 25 cali) czyniłby go zbyt wysokim - przedstawia wielkie intelektualne siły osiągnąć najważniejszych ewolucjonistów jak np.: Darwin, Wallace, Spencer, Huxley, Haeckel, itd. Z punktu widzenia władzy intelektualnej i praktycznych osiągnięć, Darwin jest uważany za jednego z 25 najwybitniejszych ludzi wszystkich czasów. Zbroja Goliata figuruje obronne i agresywne argumenty teorii ewolucji jako bardzo mocne. Miedziana przyłbica przedstawia silne intelektualne argumenty (głowa), które teoria ta prezentowała w swej obronie, podczas gdy samą teorię przedstawia głowa. Karacena (w. 5) miedziana (koszulka druciana, kolczuga - przyp. red.) - siła - przedstawia defensywne argumenty teorii ewolucji w jej żywotnych częściach, takie jak np.: że silny przeżywa słabszego, dobór naturalny, itd. Jej olbrzymi ciężar wynoszący 5000 syklów = 2500 uncji według wagi angielskiej, czyli 156 funtów (16 uncji = 1 funt; 1 funt = 0,45 kg) przedstawia niezmierną siłę i różnorodność argumentów ewolucji w obronie jej najważniejszych części. Nakolanki (w. 6) miedziane przedstawiają silne argumenty, które teoria ewolucji zaprezentowała w związku z jej ideą rozwoju i postępu. Tarcza a raczej puklerz miedziany pomiędzy ramionami Goliata, przedstawia silne argumenty obronne słabych punktów teorii ewolucji (plecy). Wyrażenie w. 7: „A oszczepisko oszczepu” powinno raczej brzmieć tak jak jest podane w przekładach angielskich: „a drzewce oszczepu”. „A drzewce oszczepu jego, jako nawój tkacki” (w. 7), przedstawia liczne i silne pisma kontrowersyjne teorii ewolucji. Grot oszczepu wydaje się reprezentować dwa główne dzieła Darwina na temat ewolucji: „O Pochodzeniu Gatunków” i „O Pochodzeniu Człowieka”. Olbrzymia waga grotu oszczepu (600 syklów = 300 uncji = 18 i 3/4 funta) przedstawia wielką intelektualną siłę występującą w tych dziełach. Tarcza przedstawia siłę obrony teorii ewolucji; ten zaś, który nosił ją przed nim, przedstawia głównych pisarzy i polemistów teorii ewolucji, którzy byli wyżej wymienieni. Poza tym, jak wskazują na to inne teksty (w. 45, 51; 1 Sam. 21:9), Goliat miał miecz znajdujący się w pochwie, co figurowało kontrowersyjne dyskusje ewolucjonistów. Waga przyłbicy, nakolanków, tarczy, oszczepu, drzewca, puklerza i miecza nie jest wspomniana. Wszystkie razem wzięte, przedmioty te były prawdopodobnie cięższe od łuszczastej karaceny; cała zbroja Goliata prawdopodobnie ważyła ponad 300 funtów, co przedstawia olbrzymią siłę teorii ewolucji. Liczby dotyczące jego wysokości oraz wagi części zbroi, są bez wąt-

pienia znaczące. Miara jego wysokości - 6 łokci - wskazuje na zły użytek figurowanej siły intelektualnej, a piędz oznacza tu granicę rzekomo doskonałej zdolności ludzkiego umysłu. Wynika stąd, iż wysokość Goliata przedstawia, że ewolucyjne władze umysłowe były użyte przez obrońców ewolucji aż do ostatecznych granic (obrońcy mieli rzekomo doskonałe zdolności) i to do złego, tzn. dla błędu. Także łącząca się z tym liczba syklów w wadze karaceny łuszczastej Goliata 5000 (5x10x10x10) wskazuje na to, że rzekome doskonałości trzech rzekomych sfer ewolucji świata: roślin, zwierząt i ludzi (10x 10x10) choć bardzo bronione, były jednak błędne, ponieważ były produktem niedoskonałej ludzkiej zdolności (5). Oznacza to, że obrona teorii ewolucji w jej najważniejszych częściach była tylko tak potężną, jak potężną mogli ją uczynić ludzie niedoskonali. Waga grotu oszczepu 600 (6x10x10) syklów zdaje się przedstawiać zły (6, tutaj błędny) użytek uczyniony z rzekomej doskonałości wspomnianych dwóch rzekomych sfer (10x10) teorii ewolucji - zwierzęcej i ludzkiej - tak jak je przedstawił Darwin w swych wyżej wspomnianych książkach ograniczających ewolucję tylko do życia zwierzęcego w zwierzętach i ludziach.

(4) Wyzwanie przez Goliata któregokolwiek z wojowników izraelskich na pojedynek wyrażone słownie w wierszach 8-10, nie powinno być w pozafigurze rozumiane jako również słowne wyzwanie. Mowy typowe zazwyczaj w pozafigurze są pokazane przez czyny czyli postawy według przysłowia, że czyny głośniej mówią aniżeli słowa. Dlatego też rozumiemy, że postawa, propaganda i inne działalności obrońców teorii ewolucji były wyzwaniem wierzących w Biblię, aby jeśli mogą, podjęli kwestię sporną z nimi. Ewolucja, jako najsilniejsza pojedyncza teoria niewierzących, „odczuwała” w swych obrońcach że byłoby bezpożytecznym zwalczanie wszystkich form niedowiarstwa przez chrześcijan w konflikcie między niedowiarkami a wierzącymi i stąd pytanie (w. 8): „Nacoście wyciągnęli...?”. Bo jeżeliby tylko jedna forma niewiary („izażem ja nie jest Filistyńczyk”) mogła zwyciężyć najlepszy pogląd chrześcijański („Obiećcież między sobą męża”), cała kwestia czy Chrześcijaństwo jest prawdziwe czy też nie, mogłaby być zadecydowana („Będzieli się mógł spotkać... a zabije mnie... waszymi niewolnikami... jeśli go ja zabiję... naszymi niewolnikami”, w. 9). Wyzwanie Goliata (w. 10) przedstawia pełną pogardy postawę i działalność, które pyszni ewolucjoniści, obrońcy teorii ewolucji przyjęli względem Chrześcijaństwa, coraz głośniej domagając się ostatecznej rozprawy pomiędzy Chrześcijań-

stwem a teorią ewolucji. Wyzwanie Goliata miało bardzo ujemny wpływ na Saula i wojowników izraelskich, co jest zaznaczone w w. 11: „ulekli się, i strwożyli się bardzo”. Pozafiguralne wyzwanie ewolucji miało ten sam skutek, to znaczy bardzo przerażało obrońców Chrześcijaństwa, którzy - choć zdolni - nie znali dobrze faktów obalających teorię ewolucji, gdyż nie mieli odpowiednich studiów przyrodniczych w tym kierunku, podczas gdy główni obrońcy ewolucji bardzo dobrze znali ten przedmiot. Stąd też wynikał lęk apologetów chrześcijańskich przed wyzwaniem ewolucji.

(5) W wierszach 12-20 jest opisany i przedstawiony zapaśnik Izraela. Słowo „Dawid” (umiłowany, w 12) sugeruje, że brat Russell był umiłowany przez Boga (Eldad - umiłowany przez Boga, 4 Moj. 11:26, 27) i braci. Skuteczność jego pracy jako wykonawcy jest wskazana przez termin Efratejczyka (dający owoce). To, że był on badaczem Biblii jest wskazane słowem „Betlejem” (dom chleba, którym jest Biblia). Że przebywał on wśród ludu Prawdy widać to ze słowa „Juda”, a to że był jednym spośród ludu Bożego pokazane jest słowami „syn Isajego”. Ośmiu synów Isajego przedstawia siedem grup oraz jedną jednostkę wśród ludu Bożego. W Biblii symbole wieku symbolizują mądrość (Zach. 8:4). Isaj w czasach Saula był uważany za starca (w. 12), a fakt ten przedstawia, że w czasach książąt utracieli koron, lud Boży był uważany za lud mądry. Trzech najstarszych synów Isajego (w. 13) odpowiada trzem grupom Lewitów Wieku Ewangelii. Najstarszy, Eliab (mój Bóg jest ojcem) przedstawia Gersonitów Wieku Ewangelii, których zadaniem było doprowadzanie ludzi do usprawiedliwienia i poświęcenia, a których głównymi członkami był duchowni. Następny syn, Abinadab (mój ojciec jest szlachetny) reprezentuje Merarytów Wieku Ewangelii, wydawców i redaktorów chrześcijańskiej literatury - Biblii, dzieł teologicznych, czasopism i ulotek. Trzeci syn, Samma (cud) przedstawia Kaatyków Wieku Ewangelii, tj. teologów jako wykładowców i autorów, zajętych w zakresie lingwistycznym, interpretacyjnym, historycznym i systematycznym. Następni trzej synowie odpowiadają w podanym już porządku trzem grupom tracących korony przyszłego Wielkiego Grona, czyli Lewitom, którzy są tutaj z góry przewidziani przez Boga, ponieważ Bóg patrzy na rzeczy których jeszcze nie ma tak, jak gdyby one już były (Rzym. 4:17). Np. gdy w związku z piątym przesiewaniem w Żniwie pozafiguralny Kore i 250 pozafiguralnych Lewitów są przedstawieni jako tracący korony, przez Lewitów przed Epifanią, kiedy Wielkie Grono jako takie jest najpierw przedstawione w całości tzn. jako klasa. Siódmy syn Isajego przedstawia Małe

Stadko, a ósmy - Dawid - onego Sługę jako wykonawcę rządzącego nad czeladzią. Fakt, że trzech najstarszych synów Isajego poszło z Saulem na wojnę (w. 13, 14) wyobraża, że trzy grupy Lewitów Wieku Ewangelii walczyły za Biblię pod przywódcami, którzy utracili korony.

(6) W 1 Księdze Samuela 16:18-23 cechy charakterystyczne Dawida i jego najwcześniejsze działalności w związku z Saulem reprezentują charakterystyczne cechy brata Russella w latach 1872-1874, oraz jego działalność od roku 1874 do roku 1876. W pierwszych dwóch latach są to jego charakterystyczne cechy w związku ze wzrostem (w. 18) w Prawdzie o okupie i restytucji, oraz używanie przez niego tych nauk do obalenia doktryn o trójcy, ludzkiej nieśmiertelności, świadomości zmarłych i wiecznych mękach. W w. 21-23 są przedstawione jego publiczne działalności propagandowe od października 1874 r. do kwietnia 1876 r. a szczególnie te, które łączą się z jego ustnym i pisemnym przedstawieniem przedmiotu „Cel i Sposób Powrotu Naszego Pana”, 1Sam. 17:15 odnosi się w pozafigurze do czasowego zakończenia tej działalności w roku 1876 i do zwrócenia przez niego uwagi na sprawy odnoszące się do Małego Stadka, a specjalnie od kwietnia 1877 do czerwca 1881. W tym to czasie wyszukiwał on i karmił owce (w. 15) Małego Stadka naukami z Biblii (Betlehem), oznajmującymi o obecności Oblubieńca (Mat. 25:6). W wypadku Dawida powrót nastąpił gdzieś przed jego spotkaniem z Goliatem, być może zaraz po wybuchu wojny z Filistynami. W wypadku brata Russella powrót do pozafiguralnego Betlejemu miał miejsce w czasie pierwszych pięciu szóstych części roku 1876, podczas jego korespondencji i późniejszego osobistego badania chronologii z bratem Barbourem. Chociaż konflikt z teorią ewolucji miał słabe początki w październiku 1874 i był nieznaczny przed latem 1878 r., to jednak punkty krytyczny osiągnął jesienią 1881 r. Dlatego nasz Pastor niewiele uwagi zwracał na ten przedmiot przed latami 1878-1881. 40 dni z w. 16 przedstawiają 40 lat okresu życia (1874-1914). W typie walka nastąpiła w 40 dniu codziennego występowania Goliata po dwakroć z nawoływaniem któregokolwiek Izraelity do zapasów (w. 16). Nie mamy przez to rozumieć, że pozafiguralna walka pomiędzy bratem Russellem a ewolucją nie zaczęła się aż w roku 1914; niektóre bowiem wczesne wydania Strażnicy, które po raz pierwszy ukazały się w lipcu 1879 r., zawierały ataki na ewolucję, a główny jego atak („Biblia Przeciw Teorii Ewolucji”) miał miejsce w maju 1899. Dla licznych powodów figuralna walka była przedstawiona jako mająca miejsce w dniu 40-tym Goliatowego wzywania do pojedynku. Przedstawia się

ją jako mającą miejsce w dniu 40-tym, aby figurować czas ostatecznego ciosu zadanego przez brata Russella ewolucji. To zaś nastąpiło po wybuchu Wojny Światowej, którym to faktem posłużył się on z wielką mocą dla dowiedzenia, że człowiek ulega pogorszeniu a nie ewolucyjnemu polepszeniu. Z drugiej zaś strony ponieważ typem ewolucji był człowiek, zabicie jego nie mogło rozciągać się przez okres od 33 do 35 dni, jak zbijanie ewolucji przez brata Russella będącej pozafigurą zabicia Goliata przez Dawida, które ciągnęło się przez okres od 33 do 35 lat. Dlatego też figuralna walka przedstawia sprawę z punktu widzenia zakończonej pozafigury zakończenia pozafiguralnej walki, a nie z punktu widzenia długiego trwania pozafiguralnej walki. Nawoływanie do pojedynku z rana i z wieczora przez 40 dni przedstawia, że każdego roku w jesieni i na wiosnę w ciągu 40 lat ewolucja była przedmiotem polemiki.

(7) Pozafigury wierszy 17-19 miały miejsce w roku 1881. Przez „efa prażma” należy rozumieć w pozafigurze specjalne artykuły Strażnicy z roku 1881, drukowane jako ulotki a później wydane w jednym numerze Strażnicy, dla obudzenia zainteresowania ludzi Prawdą. Dziesięć bochenków chleba przedstawia to samo co dziesięć strun harfy Bożej - dziesięć głównych doktryn biblijnych, tak jak są one przedstawione w wydanej w roku 1881 książce pod tytułem „Pokarm Dla Myślących Chrześcijan”. Dziesięć serów reprezentuje te same dziesięć doktryn, tak, jak są one w głębszy sposób przedstawione w Cieniach Przybytku. Postępowanie brata Russella było następujące: najpierw wysyłał on artykuły Strażnicy, które były właściwie ulotkami propagandowymi, aby zainteresować lud chrześcijański (usprawiedliwiony [przedstawiony przez trzech najstarszych braci Dawida]; następnie wysyłał on im „Pokarm Dla Myślących Chrześcijan” a wreszcie - o ile zainteresowanie wzrosło do tego stopnia, iż pisali do niego, lub o ile byli oni dostępnymi przywódcami (rotmistrzowi) - wysyłał im Cienie Przybytku. Isaj zachęcający Dawida by zaniósł te trzy rodzaje pokarmu braciom i głównemu wodzowi nad ich tysiącem, przedstawia lud Boży zachęcający brata Russella, aby podał te pozafiguralne artykuły pokarmu swym usprawiedliwionym braciom, oraz ich specjalnym przywódcom biorącym udział w walce o Biblię przeciw atakom niewierzących. Polecenie Isajego dane Dawidowi, aby zapytał się o pomyślność swych trzech braci figuruje polecenie dawane przez lud Boży bratu Russellowi, by interesował się pomyślnością ludzi usprawiedliwionych, którzy walczyli o Biblię prze-

ciw atakom niewierzących. Polecenie Isajego (w. 18), aby Dawid wydzwignął trzech braci z zastawu (zob. o zastawie - 2 Moj. 22:26; 5 Moj. 24:6, 10-13, 17), wyobraża polecenie ludu Bożego aby brat Russell starał się zachęcić tych usprawiedliwionych, którzy byli obrońcami Biblii przeciw atakom niewierzących, aby poświęcili się Bogu jako żywe ofiary. Czas tego polecenia w pozafigurze jest oznaczony przez to, że fakty pozafigury mają miejsce na wiosnę, w lecie, oraz w jesieni roku 1881. Było to bowiem w czasie tej jesieni, kiedy były rozpowszechniane wyżej wzmiankowane trzy pisma Co więcej, w czasie wiosny, lata i jesieni wzmagała się bardziej intensywne walka pomiędzy wierzącymi w Biblię i broniącymi jej z jednej strony, a niewierzącymi i atakującymi ją z drugiej strony. Wynika z tego, że fakty pozafigur wskazują nam na czas w wierszach 17-19. Była to zaprawdę walka, w której brali udział potężni (Ela, w. 19) ludzie. Możemy wspomnieć jako głównych przywódców tej walki o Biblię takie nazwiska jak: Rupprecht, Koenig, Zahn, Weiss i Moeller z Niemiec; Robertson, Westcott, Orr, Urquhart i Finn z Wielkiej Brytanii; oraz Green, McCosh, Dawson i Cook z Ameryki.

(8) We wrześniu 1881 roku („rano na świtaniu”, w. 20) brat Russell zaczął rozpowszechniać wyżej wspomniane artykuły ze Strażnicy jako ulotki, oraz „Pokarm Dla Myślących Chrześcijan”. Owce (w. 20) reprezentują lud w Prawdzie. Stróż, pod którego opieką pozafiguralny Dawid pozostawił ten lud (w. 20), gdy oddawał się specjalnie pracy publicznej, to pielgrzymi i starsi. Fakt, że brat Russell czynił to co pozafiguralny Isaj kazał mu czynić, przedstawia szerokie rozpowszechnianie trzech wzmiankowanych wyżej pism. Ta działalność doprowadziła go do miejsca zasiłków, w srodek pocztu obrońców Biblii (i przyszedł do zagrody wozów”, w. 20 - zdanie to znajduje się tylko w angielskim przekładzie A.R.V.; wozy do dowożenia zapasów dla armii) i to w czasie, gdy z całą żarliwością wychodzili do walki przeciw atakującym Biblię („wojsko... okrzyk uczyniło ku potykaniu”, w. 20). W roku 1881 obie symboliczne armie stanęły jedna przeciw drugiej w szyku bojowym (w. 21). I tak stanęli: wierzący w Boga przeciw ateistom; gnostycy biblijni (znający) przeciw agnostykom; wierzący w świat ducha przeciw materialistom; wierzący w Boga osobowego przeciw panteistom; teiści (tzn. wierzący, że Bóg choć odrębny od świata, pracuje w świecie i ze światem) przeciw deistom (tym, którzy wierzą, że Bóg jest oddalony od świata bo stworzywszy świat pozostawił go tak

jak krawiec, który zrobiwszy ubranie i sprzedawszy je przestaje się nim interesować); superhumaniści przeciw racjonalistom; wierzący w natchnienie Biblii przeciw wyższym krytykom; zwolennicy specjalnego stworzenia przeciw ewolucjonistom; uczeni biblijni przeciw licznym niewierzącym uczonym. Tak więc w roku 1881 linie konfliktu były ostro zarysowane pomiędzy wierzącymi a niewierzącymi i pozostały takimi mniej lub więcej przez późniejsze lata a nawet w czasie żęcia. Pozostawienie przez Dawida tego co przyniósł, tzn. trzech wspomnianych wyżej artykułów żywnościowych u stróża posiłków armii (w. 22) wyobraża, iż brat Russell dał trzy wspomniane pisma rozpowszechniającym literaturę: ochotnikom, kolporterom, innym agencjom Prawdy, oraz miejscowym. wysłannikom, którzy u wrót kościoła - gdy nabożni wychodzili po rannym niedzielnym nabożeństwie - rozdawali większą część 1.400.000 egz. książki „Pokarm dla Myślących Chrześcijan”. Pójście Dawida do wojska (w. 22) przedstawia zapał brata Russella w tym kierunku, by być z obrońcami Biblii. Wśród tych wojowników pozdrawiał on swych usprawiedliwionych braci w braterski, przyjazny sposób jako towarzysz i żołnierz walczący o Prawdę Biblii, podobnie jak Dawid pozdrowił swych braci w typie.

(9) W czasie gdy Dawid rozmawiał ze swymi braćmi, wystąpił Goliat jako zapaśnik Filistynów, wzywając do pojedynku któregośkolwiek z wojowników Izraela. Tak też w pozafigurze, gdy brat Russell przebywał i rozmawiał z usprawiedliwionymi, ewolucja rzuciła wyzwanie do walki któremukolwiek z chrześcijańskich wojowników. Jej postawa i działalność, przejawiająca się w jej głównych przedstawicielach, nacechowana była tą samą chętnością i zaczepnością co i przedtem (w. 23). Te chętni postawy i działalności swą zaczepnością zwróciły uwagę brata Russella („co słyszał i Dawid”, w. 23). Teraz tak jak i przedtem wojownicy cofnęli się i ulekli (w. 24). Nie powinniśmy przez to pojmować, że cała armia Izraela uciekła lecz raczej, że ci, którzy byli blisko Goliata cofnęli się. Cała armia niewątpliwie rozciągała się na przestrzeni wielu mil. Podobnie w pozafigurze nie powinniśmy myśleć, że wszyscy chrześcijańscy apologetyci uciekali przed pozafiguralnymi Filistynami; raczej stało się to w wypadku tych, którzy działali przeciwko ewolucji. Tak jak wojownicy izraelscy prowadzili rozmowę o Goliacie, tak wojownicy chrześcijańscy prowadzili rozmowę o ewolucji: „Czy studiowaliście i zrozumieliście ewolucję? („A widzieliżecie tego męża?” w. 25). Ewolucja przyjęła wyzywającą postawę wobec obrońców

Biblii („wyszedł aby urągał Izraelowi”). Ktokolwiek wśród nas mógłby zwalczyć ewolucję („ktoby go zabił”), otrzyma wielką nagrodę od naszych wyznaniowych wodzów, którzy go ubogacą wpływem, reputacją, stanowiskiem i autorytetem („ubogaci go król bogactwy wielkimi”); otrzyma specjalne władze od naszych wodzów („córkę mu swoją da”), a braciom jego nadadzą wodzowie nasi specjalne przywileje wśród ludu wierzącego w Biblię („dom ojca jego uczyni wolnym w Izraelu”, w. 25”).

(10) Brat Russell był człowiekiem skromnym i milczącym. Nie umiał on „pchać” się. Te zaś cechy sprawiały, iż był specjalnie wrażliwy na fakt, że ani on sam ani jego wierni zwolennicy nie cieszyli się popularnością wśród wyznających chrześcijan. Odczuwał on to jako wielką przeszkodę, gdy chodziło o użyteczność jego i ich prac. Naturalnie myślał także, że gdyby tę przeszkodę można było w jakiś sposób usunąć, mogliby zarówno on jak i oni bardziej skutecznie pracować dla Pana wśród wyznających chrześcijan. Te jego uczucia sprawiły, iż przyjął on postawę, która na obrońcach Biblii robiła wrażenie jakoby chciał on wiedzieć jaka nagroda zostanie dana temu, kto zetknie się z ewolucją i zwalczy ją, zdejmując w ten sposób urągawiska z obrońców Biblii, na jakie wystawieni byli przez wyzywającą teorię ewolucji. Te rzeczy przedstawiają pierwsze zapytanie Dawida z wiersza 26. Pełna ufności postawa brata Russella, że Prawda, którą posiadał, zbije doktrynę nieuświęconych osób wyzywając przeciwstawiających ewolucję Bożym wojownikom („Filistyńczyk nieobrzezany”, w. 26), jest pozafigurą drugiego pytania Dawida z wiersza 26. Podobnie jak ludzie odpowiedzieli Dawidowi w ten sam sposób co w wierszu 25, tak i odpowiedź, którą chrześcijańscy wojownicy dali na pytanie brata Russella wyrażone postawą (nie wypełnił on pozafigury słowami, lecz swą postawą), zawierała te same myśli, które były podane powyżej (w. 25) jako pozafigurą odpowiedzi ludu w sprawie nagrody Saula dla tego, kto zwycięży Goliata. Dotychczasowe rozważanie na uważnym czytelniku robi wrażenie jako faktyczne przedstawienie pozafigury, która w szczegółach odpowiada faktom typu.

(11) Fakty, będące podłożem pozafigury w. 28 przekonują, że gdy sugerowaliśmy, iż Elijab reprezentuje Gersonitów Wieku Ewangelii, którzy usiłowali doprowadzić ludzi do usprawiedliwienia i poświęcenia, a szczególnie zaś duchowieństwo, nasunęliśmy prawdziwą pozafigurę. Bowiem postawa duchowieństwa względem brata Russella jest wiernie odmalowana w postawie i słowach

Elijaba, będącego najstarszym bratem Dawida. Duchowieństwo obserwowało postawę brata Russella okazaną w sprawie niewierności, a szczególnie w sprawie ewolucji, tak jak jest to przedstawione w figurze w. 26 („Elijab usłyszał”, w. 28). Sama jego obecność wśród obrońców Biblii gniewała duchowieństwo („zapalił się gniewem”, w. 28), które uważało go raczej za niewierzącego niż wierzącego w Biblię i w dodatku jej obrońcę. Pierwsze pytanie Elijaba („pocoś tu przyszedł?”, w. 28) wskazuje w pozafigurze, że brat Russell w oczach duchowieństwa był intruzem wśród obrońców Biblii, od których powinien się natychmiast oddalić. Jego drugie pytanie („komuś poruczył one trochę owiec na puszczy?”, w. 28) wskazuje, że duchowieństwo gardziło nim, jego pracą i tymi, dla których był on pasterzem. Pogardzili nim jako tzw. złodziejem owiec, który rzekomo ukradł im najlepsze owce. Z tego względu gardzili oni jego pracą, uważając ją za nieprawne nawracanie ich owiec oraz gardzili jego braćmi jako bardzo nielicznymi i bez znaczenia. Duchowieństwo uważało, że te symboliczne owce nie znajdowały się w wielkim mieście Babilonie, lecz na pustyni, czyli w stanie izolacji od Babilonu (Obj. 12:6; 17:3). Oskarżało go także o pychę i złość serca, jak czynił to Elijab względem Dawida (w. 28), oraz pomawiało go o złą i niezbożną ciekawość, iż chciał on widzieć ich jako pokonanych przez niewierzących.

(12) Odpowiedź Dawida była rzeczowa. Zapytał się on Elijaba (w. 29), co uczynił złego, na co Elijab nie mógł nic odpowiedzieć. Albowiem Dawid nic złego nie uczynił, przychodząc do armii jako patriotyczny Izraelita z polecenia swego pełnego miłości ojca. Podobnie i brat Russell nie uczynił nic złego ukazując się wśród wojowników o Biblię będącą Boskim objawieniem, a duchowieństwo, które go oskarżało nie mogło mu niczego wytknąć gdy stawiało swe fałszywe oskarżenia, choć było o to zapytywane. Inne zdanie Dawida („wszakiem tu na rozkazanie przyszedł”) także było do rzeczy, bo walka w której brał udział każdy zdrowy patriota izraelski, usprawiedliwiana jego przyjście. Podobnie i nasz Pastor jako prawdziwy obrońca Biblii był usprawiedliwiony ukazując się wśród jej obrońców, gdy była ona w tak gwałtowny sposób atakowana przez niewierzących. Jeśli on, najzdolniejszy ze wszystkich obrońców Biblii nie miał prawa tam być, to któż je miał? Widocznie jego odpowiedź kazała umilknąć sprzeciwiającemu się i zazdrosnemu duchowieństwu. Odwrócenie się Dawida od Elijaba (w. 30) figuruje odwrócenie się Pastora na-

szego od zazdrosnego duchowieństwa w stronę bardziej powolnych mu słuchaczy. Jego postawa („a odpowiedział mu lud”) w dalszym ciągu była ta sama jak w wierszu 26 podobnie jak i tą samą była odpowiedź ludu. Ufność Dawida umocniła w ludzie przekonanie, iż będzie on walczył z Goliatem, co stało się przedmiotem rozmowy całego obozu (w. 31) i dotarło ostatecznie do uszu Saula, który wtedy posłał po Dawida. Podobnie twierdzenie brata Russella, że na podstawie Prawdy jaką wykazał on z Biblii, obali teorie ewolucji, stało się tematem rozmów wśród obrońców Biblii, aż dotarło do uszów pozafiguralnego Saula - książąt tracących korony z 12 wyznań Chrześcijaństwa - którzy znajdowali się w rozpaczliwej sytuacji, poszukując szermierza, który by zmierzył się z pozafiguralnym Goliatem, i którzy słysząc to, chcieli poznać brata Russella widząc jaką on zachował postawę w tej sprawie.

(13) Teraz przedstawimy historię, która okazała się pozafigurą rozmowy pomiędzy Dawidem i Saulem, a którą słyszeliśmy z ust naszego Pastora w jednej z licznych prywatnych rozmów, którymi nas zaszczycił; zazwyczaj bowiem gdy byliśmy sami, wzajemnie wymienialiśmy nasze osobiste doświadczenia. Opowiedział on nam rzecz następującą: Z uwagi na to, że czuł się niezdolny do przedstawienia Prawdy w przekonujący sposób narodowi amerykańskiemu, przez całe lata szukał kogoś zdolnego, kto mógłby to uczynić. Na koniec zdecydował, że odpowiednią osobą byłby dr Józef Cook z Bostonu, Mass., który był wyjątkowo zdolnym wykładowcą i autorem w obronie Biblii, uznawanym za wyrocznię w sprawach biblijnych do tego stopnia, że nawet profesorowie teologii zasięgaliby jego rady. Gdy brat Russell doszedł do wniosku, że dr Cook - który był niewątpliwie częścią pozafiguralnego Saula - był odpowiednim człowiekiem do tego dzieła, ten przybył do Pittsburga by wygłosić wykład. Brat Russell poszedł do niego uzbrojony w „Pokarm Dla Myślących Chrześcijan” i Cienie Przybytku. Było to właśnie w tym czasie, gdy dr Cook starał się o obalenie teorii ewolucji i potrzebował w tym pomocy. Brat Russell opowiedział mu o swych własnych doświadczeniach, mówiąc jak kalwińska doktryna o absolutnym przeznaczeniu i potępieniu uczyniła go niewierzącym i jak po wielu latach posępnych badań różnych religii powrócił do Biblii, stopniowo znajdując w niej swą wiarę, która pozwoliła mu zmierzyć się z argumentami niewierzących w ogólności oraz teorii ewolucji w szczególności (w. 32). Dlatego też nikt wierzący w Biblię nie powinien być przerażony przechwałkami ewolucji („Niech niczyje serce nie upada dlatego”, w. 32). Dr Cook

wysłuchał uważnie naszego Pastora i na podstawie rozmowy z nim zdał sobie sprawę, że nie był on uczonym człowiekiem w tym sensie w jakim świat uważa ludzi za uczonych. Dlatego też powiedział mu, że zaledwie początkujący w chrześcijańskiej nauce nie może spodziewać się zmierzyć się z ewolucją, nauką rozwijaną przez najzdolniejszych uczonych i publicystów w. 33). Wtedy nasz Pastor powiedział mu, że jego poglądy na Biblię pozwoliły mu zwalczać („zabijałem go”, w. 34, 35) doktrynę papieską (Iwa) i doktryny sekciarsko - protestanckie (niedźwiedzia) wyzwalając lud Pański (baranka) spod ich mocy (wydzierałem z paszczyki”, w. 35). gdy był on jako zdobycz porwany ze stada Bożego („porywał baranka ze stada”. w. 34). Jego doktryny dozwoliły mu przychwycić papieskie nauki („za gardło”), gdy papieństwo powstało przeciw niemu i całkowicie zwalczyć je („zabijałem go”, w. 35).

(14) Bez przechwałek, skromnie i pokornie przedstawił nasz Pastor te sprawy uważnie słuchającemu dr Cookowi, który dobrze znał sprzeczności zarówno rzymianizmu jak i protestantyzmu. Dalej zapewnił on dr Cooka, że jeżeli pogląd biblijny mógł obalić poglądy sekciarskiego kościelnictwa, które były wytworem ludzi zazwyczaj splotzonych z Ducha Świętego (książęta utratnicy koron) i dlatego były znacznie bardziej subtelne niż poglądy wypracowane przez osoby nie będące Nowymi Stworzeniami, to niewątpliwie łatwiej może on obalić poglądy ewolucji, wytworzone przez nieuświęconych ludzi („ten Filistyńczyk nieobrzezany”) tym więcej, że w czasie Żniwa ośmieliły się one wyzwąć (w. 36) obrońców Biblii, których Sam Pan w tym czasie prowadził do zwycięstwa (2 Moj. 32:26-28; Jozue 10:10-14; Iz. 28:21) przeciwko niedowiarkom atakującym Biblię. Brat Russell zapewnił go wówczas również, że Pan, który dał mu zwycięstwo w bitwie przeciw sekciarskiemu rzymianizmowi i protestantyzmowi, na pewno da mu zwycięstwo nad siłą („z rąk”, w. 37) ewolucji („Filistyna tego”). Dr Cook przekonany, dał mu zachętę i modlił się, by Pan błogosławił jego wysiłkom (w. 37). Dr Cook myślał jednak, że brat Russell nie był dostatecznie zaopatrzonej do walki z ewolucją i dlatego ofiarował mu niektóre ze swych argumentów, przedstawionych w jego licznych dziełach („I ubrałem Saul Dawida... i oblókł w swą zbroję”, lecz ponieważ była za wielka, bo Saul miał 7 stóp, Dawid zdjął ją, w. 38, 39). Tak też i brat Russell. kiedy zapoznał się z jego argumentami, zauważył, że nie mógł ich użyć, w związku z czym nie przyjął ich. Dotychczas przedstawiliśmy to opowiadanie tak, jak je słyszeliśmy z ust samego brata Russella i jak dalece stanowi ono pozafigurę w. 32-39.

(15) Chociaż dalszy ciąg tej historii nie należy do studiowanej pozafigury, podamy go tutaj dla pamięci. Po opisanej wyżej rozmowie, nasz Pastor ofiarował dr Cookowi wzmiankowane książki z prośbą, aby je przeczytał i dał mu o nich swą opinię. Dr Cook obiecał to uczynić. Po kilku latach dr Cook znowu przybył z wykładami do Pittsburga i brat Russell znowu go odwiedził. Znalazłszy się w jego obecności brat Russell zapytał go: „Czy pan sobie przypomina nasze pierwsze spotkanie”? Dr Cook patrząc na niego swymi magnetycznymi oczyma, które - jak wydawało się bratu Russellowi - przenikały go na wskroś, odpowiedział po chwili: „Ależ oczywiście, pan jest człowiekiem posiadającym nową teologię”. Wtedy brat Russell zapytał go, co myśli on na temat wręczonych książek. Dr Cook odpowiedział: „Zawierają one niektóre cudowne poglądy, ale są zbyt zaawansowane i dlatego są jeszcze nie do przyjęcia przez kościelne środowisko Ameryki”. Z historii tego spotkania można wyciągnąć wiele nauk: (1) często robimy starania by uczynić coś dla Pana, lecz Pan zupełnie co innego wytwarza z naszych wysiłków; (2) nawet najlepsi wśród nas nie posiadają kwalifikacji by wybierać specjalnych sług Bożych, bo ci odrzucają wybór Boży i wybierają co innego. W tym wypadku wybranie przez naszego Pastora dr Cooka na urząd, który jak się okazało był urzędem onego Sługi, nie było wyborem Bożym. Sam Bóg wybrał brata Russella na ten urząd, a ten z pewnością lepiej przedstawił Prawdę społeczeństwu, niż uczyniłby to nawet dr Cook.

(16) Teraz wracamy do naszego badania. Dawid wziął kij swój w rękę swoją (w. 40), co wyobraża jak brat Russell swą władzę (ręką) wziął Biblię będącą podporą w jego walce z ewolucją. Potok (w. 40), z którego Dawid wziął pięć gładkich kamieni przedstawia Prawdę, zaś same kamienie przedstawiają pięć następujących doktryn biblijnych: (1) stworzenie doskonałego człowieka na obraz i podobieństwo Boże; (2) upadek człowieka do grzechu i coraz większej degradacji; (3) okup; (4) Wysokie Powołanie oraz (5) restytucja. Gładkość tych kamieni spowodowana długotrwałym działaniem wody, przedstawia wysoce rozwiniętą formę, którą doktryny te przyjęły w umyśle brata Russella, gdy stale zastosowywał on do nich różne Prawdy biblijne. Naczynie pasterskie (w. 40) przedstawia pasterską umiejętność naszego Pastora, a torba (w. 40) przedstawia jego umysł, w którym złożone były Prawdy. Proca (w. 40) przedstawia metodę argumentacji, polegającą na pytaniach i odpowiedziach. Tej to właśnie metody Pastor nasz głównie używał

w swych najważniejszych pismach przeciw ewolucji, a szczególnie w artykule „Biblia Przeciw Teorii Ewolucji”. Powyżej określiliśmy już pozafigury włóczni i mieczy; możemy dodać tu, że łucznicy figurują tych, którzy w dysputach używają ostrych wyrażen przeciw swym oponentom. Tak więc widzimy pozafigury czterech gałęzi służby w armii króla Dawida. Fakt, że proca była w ręku Dawida (w. 40), przedstawia jego całkowite opanowanie dyskusyjnej metody pytań i odpowiedzi. Przybliżenie się Dawida do Goliata (w. 40) przedstawia wystąpienie naszego Pastora naprzód do walki z ewolucją. Ewolucja w swych pismach, propagandzie i skutkach coraz więcej zbliżała się do brata Russella w jego pracy („Filistyńczyk szedł, przybliżając się ku Dawidowi” w. 41). Specjalnie zaś dotyczyło to głównych pisarzy i wykładowców ewolucji, którzy przez swą działalność coraz więcej wkraczali w dziedzinę Prawdy („który niósł tarczę przed nim”, w. 41).

(17) Tak jak Goliat rozglądając się zobaczył małego Dawida (w. 42) zbliżającego się ku niemu w roli oponenta, tak ewolucja i jej obrońcy zobaczyli brata Russella, który występował przeciw nim jako oponent. Podobnie jak Goliat lekceważył Dawida jako niegodnego swojej siły przeciwnika, z powodu jego młodości i faktu, że był lisowatym i pięknym dla oka, tak i ewolucja lekceważyła brata Russella jako niegodnego jej siły. Młodość Dawida wyobraża braki brata Russella w świeckim wykształceniu oraz jego umysłową niedojrzałość; zaś lisowatość i piękność jego oblicza przedstawia jasność Prawdy oraz łagodny i uprzejmy sposób prowadzenia dysputy przez brata Russella, daleko różniący się od normalnego sposobu postępowania w podobnych wypadkach. W symbolice biblijnej „pies” (w. 43) reprezentuje sekciarza, ponieważ podobnie jak psy nierozsądnie szczekają i warczą, rzucają się i gryzą każdego kto chciałby zaszkodzić ich panom chociażby ich panowie zasługiwali na groźby i cięgi - tak i sekciarze nierozsądnie rzucają się do obrony swej sekty wraz z jej przywódcami, nie zważając na ich wady. Wszystkie chrześcijańskie sekty odwołują się do Biblii (oczywiście niezrozumianej), by bronić swych błędnych nauk. Te rozważania pozwolą nam zrozumieć pozafigurę wzgardliwego pytania Goliata: „Izalim ja pies, iż ty idziesz na mię z kijem”? (w. 43). Znaczy to: możesz walczyć z Biblią przeciw sekciarzowi (psu) głoszącemu, iż wierzy w Biblię, lecz my ewolucjoniści postąpiliśmy już dalej niż ta zbutwiała księga, całkowicie teraz przestarzała. Nie podchodź do mnie z argumentami z Biblii jak gdybym był sekciarzem. Musisz zmierzyć się ze mną argumentami opartymi o przyrodę, ro-

zum i logikę! Tak jak moi główni obrońcy i przedstawiciele argumentują a to tacy jak: Darwin, Wallace, Huxley, Spencer, Haeckel, Crosby, itd., którzy w tak wielkim stopniu przewyższają ciebie, panie Russell, w użyciu rozumu, przyrody, logiki i faktów („i przeklinał... Dawida [źle o nim i do niego mówił] przez bogi swoje, [mocarzy, Darwina, itd.] w. 43). Nadto ewolucja w swych przedstawieniach zagroziła bratu Russellowi, że jeżeli wyjdzie on z tym do walki („rzekł wtedy Filistyńczyk do Dawida”..., w. 44), to porzuci go jako symboliczną padlinę na polu bitwy, tzn. tak go zbije argumentami, że nikt nie będzie miał dlań dość szacunku, by pogrzebać go jako dysputanta („dam ciało twoje” itd., w. 44). To przemówienie w pozafigurze było oczywiście wygłoszone przez gesty.

(18) Przemówienie Dawida tak pełne nieustraszonosci, gdy chodzi o uzbrojenie Goliata („Ty idziesz do mnie z mieczem”... w. 45), tak pełne wiary w Pana i sprawę Pańską (w. 45-47) tak pełne oddania chwale Pana („a pozna wszystkie ziemie... dozna wszystko to zgromadzenie”, w. 46, 47), było przedstawione w pantominie. Wchodząc w przygotowawcze stadia swej walki przeciwko ewolucji brat Russell nie obawiał się ani jej kontrowersyjnych przemówień (miecza), ani jej kontrowersyjnych pism (oszczepu), ani też jej obronnych argumentów (tarczy w. 45). Miał on głęboką wiarę, że do walki przystępował jako przedstawiciel Boga („ja idę do ciebie w imieniu Pana zastępów”, w. 45) i jako zapaśnik armii Boga żywego, którą wyzwala ewolucja (w. 45). Wiedząc, iż w okresie Żniwa (dziś) Prawda zatrumfuje nad wszystkimi swymi przeciwnikami (Iz. 54:17), zdawał on sobie sprawę, że wyjdzie z boju zwycięsko z łaski Bożej („Dziś cię poda Pan w ręce moje”, w. 46) i że teorii ewolucji zada cios biorąc ją całą w ręce (głowę, w. 46) jako trofeum i porzucając czerep niewiary („ptactwu powietrznemu... bestiom ziemskim”, w. 46) niegodny pogrzebu. Uczyni zaś to nie dla swej własnej chwały, lecz w tym celu aby cała ludzkość wiedziała, że zaprawdę jest potężny i wszechmocny Bóg, który stoi po stronie pozafiguralnego Izraela i aby Jemu była chwała („Bóg w Izraelu”, w. 46). Celem tej walki jest, aby zarówno chrześcijanie jak i niewierzący wiedzieli („wszystko to zgromadzenie”, w. 47), że Pan nie wyzwoli od ewolucji przez napuszone kontrowersyjne wykłady i książki („miecz i oszczep”, w. 47); była to bowiem walka Boga Prawdy przeciw bogu błędu (Szatanowi); walka i zwycięstwo będzie udziałem Pana, a On da przyjaciółom Biblii niewierzących jako więźniów („poda was w ręce nasze”, w. 47).

(19) Wiersz 48 pokazuje w jaki sposób obydwaj staczający pojedynek zbliżyli się jeden do drugiego, przy czym olbrzymi wielkolud szedł raczej niedbale zaś Dawid biegł ku filistyńskiej armii na walkę z zapalem. Podobnie też ewolucja napuszona w swych dyskusjach i pismach zbliżała się raczej w niefrasobliwy sposób do naszego Pastora, który pełen bojowego zapалу pospieszył ku armii niewierzących, by zmierzyć się z ewolucją. Sięgnięcie do torby przez Dawida (w. 49) przedstawia sięgnięcie przez naszego Pastora do potężnej zawartości swojego umysłu dla celu, jaki miał przed sobą. Dawid wyjmując z torby kamień przedstawia naszego Pastora używającego doktryny o okupie jako najsilniejszego i najwłaściwszego argumentu przeciw ewolucji. Wyrzucenie przez Dawida kamienia z procy reprezentuje użycie przez naszego Pastora argumentu okupu w metodzie pytań i odpowiedzi. Ugodzenie Filistyńczyka (w. 49) w czoło przedstawia uderzenie przez naszego Pastora ewolucji argumentem okupu w najważniejszą część tej teorii; przy czym głowa Goliata reprezentuje samą teorię, a jego czoło najważniejsze jej punkty jak np., że pierwszy człowiek był bardzo bliski małpy człekokształtnej. W książce „Biblia Przeciw Teorii Ewolucji” brat Russell w formie pytań i odpowiedzi następująco posłużył się argumentem okupu: Boska sprawiedliwość, która wymagała dokładnej odpowiadającej zapłaty za dług zgodnie z zasadą „życie za życie, oko za oko, ząb za ząb, ręka za rękę, noga za nogę” (5 Moj. 19:21), czyli doskonałego życia za doskonałe życie, wymagała doskonałego ciała, życia, prawa do życia i praw życiowych Jezusa za dług pierwszego człowieka. Wynika więc, że pierwszy człowiek nie mógł być bliski małpy, lecz musiał posiadać doskonałe ciało ludzkie, życie, prawo do życia i prawa życiowe, bo w przeciwnym razie oznaczałoby to, że Boża sprawiedliwość wymaga więcej niż równowartość pierwszego człowieka. Boska sprawiedliwość nigdy jednak nie działa niesprawiedliwie. Widać więc z tego, że pierwszy człowiek musiał być doskonały pod względem ciała, życia, prawa do życia i praw życiowych, skoro Bóg sprawiedliwie żądał za niego doskonałego ciała ludzkiego, życia, prawa do życia i praw życiowych Jezusa, jako odpowiadającej ceny.

(20) Ten argument uderzył ewolucję w czoło - w najważniejszy punkt tej teorii, pochodzenie człowieka od małpy. Podobnie jak cios zadany kamieniem był tak silny, iż utknął w czole Goliata, raniąc je straszliwie, tak i metoda pytań i odpowiedzi brata Russella posługując się argumentem o okupie przeciw ewolucji, uderzyła tak

silnie w najważniejszy punkt tej teorii, że cios ten uszkodził ją a potem zniszczył. Podobnie jak cios zadany przez Dawida oszołomił Goliata, a następnie zabił go, powodując jego upadek twarzą na ziemię bez świadomości, tak i cios brata Russella zadany argumentem o okupie oszołomił i obalił ewolucję do stanu nieświadomości, aż padła ona skompromitowana w ostatecznej klęsce Wiersz 50 streszcza powiedzenia wiersza 49 powtarzając, że procą i kamieniem Dawid zabił Goliata. Dlatego też należy podkreślić ten szczególny sposób oparty na metodzie argumentacji przez pytania i odpowiedzi, którym brat Russell pokonał (zabił, w. 50) ewolucję, obalając ją całkowicie. Następnymi czynnościami Dawida (w. 51) były pewne zniewagi dodane do zabicia, na jakie zasłużył przechwalający się lecz upadły wróg. Twierdzenie (w. 50), że nie było miecza w rękach Dawida przedstawia, iż obalenie ewolucji przez brata Russella nie było dokonane debatą kontrowersyjną lecz metodą pytań i odpowiedzi. Dawid przybieżawszy stanął nad Goliatem (w. 51), co reprezentuje szybki, dalszy triumf brata Russella nad ewolucją. W starożytnych czasach zwycięstwo odniesione nad wrogiem było symbolicznie pokazane przez podeptanie go, jak np. zwycięstwo Kościoła nad jego czterema instytucyjnymi wrogami: papiestwem (lwem), systemem Szatana (bazyliżkiem a raczej węzem), Federacją Kościołów (młody lew) i władzą cywilną (smokiem) jest przedstawione w Psalmie 91:13, jako podeptanie ich. Zobacz także 1 Moj. 3:15 i Rzym 16:20 (margines). Brat Russell stanął nad ewolucją podbijając ją dzięki użyciu przez siebie czterech innych wzmiankowanych wyżej doktryn, jako czterech symbolicznych kamieni (prawd).

(21) Pierwszą użytą przeciw ewolucji była doktryna o stworzeniu człowieka doskonałym na obraz i podobieństwo Boże. Została ona przedstawiona w następujący sposób: Jeżeli człowiek był stworzony doskonałym na obraz Boży, to musiał być on w wyższym stanie niż obecnie. Dlatego pierwszy człowiek nie mógł być zbliżony do małpy, ani też nie mógł rozwijać się stale postępując naprzód w tym rozwoju, bo obecnie jest on bardzo daleki od fizycznej, moralnej, umysłowej i religijnej doskonałości. Drugą użytą spośród pięciu była doktryna o upadku człowieka w grzech i degradację pod względem fizycznym, umysłowym, moralnym i religijnym. Była ona użyta następująco: Gdyby pierwszy człowiek był bliski małpy i gdyby rozwijał się od tego czasu, to nie mogłoby być upadku w grzech i wciąż wzrastającej fizycznej, umysłowej, moralnej i religijnej degradacji. Historia ludzkości jest jednak pełna dowodów o wzrastającej degradacji człowie-

ka. Czwarta z pięciu wymienionych doktryn użyta przeciw ewolucji, była o Wysokim Powołaniu i została przedstawiona w sposób następujący: Jedynym wyjątkiem, jeżeli chodzi o stopniową degradację ludzkości są doświadczenia świętych, którzy dzięki łasce Bożej przezwyciężyli skażenie (degradację) istniejące na świecie z powodu pożądliwości (2 Piotra 1:4). Oni przez poświęcenie swego człowieczeństwa, a nie przez ewolucję, przechodzą rozwój w kierunku umysłowej, moralnej i religijnej doskonałości; jednak nie odbywa się to w znaczeniu ewolucyjnym, że mocniejszy przeżywa słabszego, ani pod względem naturalnego doboru, lecz przez działanie praw duchowych, przez które dzięki łasce Bożej - święci są posłuszni. A to znowu jest argument przeciw ewolucji. Ostatecznie posługiwał się on piątą z powyżej wymienionych prawd - prawdą o restytucji (z pięciu symbolicznych kamieni), używając ją przeciwko ewolucji w następujący sposób: Biblia ukazuje restytucję, jako pełną chwałę nadzieję człowieka na przyszłość. Gdyby pierwotny człowiek był bliski małpy, restytucja nie tylko, że nie byłaby wielką łaską, lecz największą klątwą i złem dla ludzkości ponieważ sprawiałaby, że człowiek znów stałby się bliski małpy o ile ewolucja od stanu pierwotnego była prawdą. Biblia jednak ukazuje restytucję jako wielkie błogosławieństwo dla ludzkości, a więc ewolucja musi być fałszem., Tak tedy posługując się czterema z pięciu wymienionych doktryn, brat Russell stanął w triumfie ponad ewolucją.

(22) Miecz Goliata przedstawia wywody ewolucji, w których podkreśla się najważniejsze argumenty za rzekomym rozwojem człowieka. Były nimi dowody postępu w wiedzy, wynalazczości, dziełach miłosierdzia i użyteczności, odkryciach, środkach komunikacji itd., które charakteryzowały wiek XIX więcej, niż wszystkie poprzednie wieki. Na nie wskazywała ewolucja w swych wykładach (miecz) jako na najbardziej konkretny dowód, że ludzkość rozwija się pod względem fizycznym, umysłowym, moralnym i religijnym. Właśnie te argumenty obrócił brat Russell przeciw ewolucji i w ten sposób niejako wyjął tę teorię z jej własnej orbity, posługując się jej argumentami („ściął głowę Goliata jego własnym mieczem”, w. 51). Pokazał on, że wynalazki te nie były rezultatem ewolucji człowieka, ale że są to przebłyski Tysiąclecia, za pomocą których Bóg (a więc z przyczyn nadludzkich) przygotowuje obalenie władzy Szatana i ustanowienie Królestwa Bożego. Wykazał on, że rzeczy te dowodzą nie tylko wzrostu ludzkich zdolności, lecz wzrostu w użyciu zmniejszonych zdolności i wzrostu sposobności, gdyż tylko ograniczona ilość członków rodzaju ludzkiego była wielkimi wynalazcami, myślicielami, reformatorami, itd., a ci nie przekazywali swych talentów po-

tomkom, jak tego dowodzi historia wielkich wynalazców, myślicieli i reformatorów. Gdyby ewolucja była prawdą, potomkowie Darwina, Wallace'a, Huxleya, Spencera, Haeckela, Szekspira, Milтона, Lutra, Lincolna, itd., powinni ich przewyższyć. Lecz tak wcale nie było; potomkowie geniuszów byli prawie zawsze pośledniego gatunku. Następnie wykazał on przez fakty, nadludzkie przyczyny postępu od roku 1799, kiedy zaczął się dzień przygotowania Pańskiego; jednak dzieła poprzednich wieków w „dziedzinie architektury, poezji, prozy, malarstwa, rzeźby, oratorstwa oraz rozumowania indukcyjnego i dedukcyjnego przewyższyły pod każdym względem dzieła z XIX i XX wieku. Tym sposobem brat Russell uciął głowę ewolucji jej własnymi wykładowymi argumentami, tzn. odrzucił teorię ewolucji jej własnymi ostrymi punktami.

(23) Podobnie jak w wypadku zwycięstwa Dawida (w. 51), armia filistyńska uległa przygnębieniu i uciekła a figuralni mężowie izraelscy i judzcy podniesieni na duchu puścili się w pogoń za uciekającymi Filistynami, tak i wszystkie odmiany niewierzących, gdy przekonały się, że szermierz niewiary został obalony przez brata Russella, uległy przygnębieniu i wycofywały się z pola debat. Zaś pozafiguralni Izraelici (obrońcy Biblii poza Prawdą), oraz pozafiguralni mężowie judzcy (obrońcy Biblii w Prawdzie) doznali zachęty i kontynuowali dyskusję, zwalczając wycofujące się zastępy niewierzących. W tych dyskusjach wojownicy Biblii działali agresywnie („okrzyk uczynili”...), miażdżąc argumenty niewierzących i zmuszając ich zwolenników do odwrotu (w. 52). Akkaron oznacza „wygaśnięcie”, zaś Get oznacza „prasę winną”. Znaczeniem wyrazu „Saraim” jest wyrażenie „dwie bramy”. Pościg odbywał się w kierunku północnym aż do Akkaron, na wschód aż do Get i na południe aż do Saraim. Myślą pozafigury wydaje się być, że pościg był za jednymi aż do wygaśnięcia ich argumentów (Akkaron), za drugimi aż do zmiżdżenia ich argumentów (Get - prasa winna do gniecenia winogron), a za jeszcze innymi aż do podwójnego obalenia ich argumentów (Saraim - dwie bramy). Pozafiguralny pościg przejawiał się w wydaniu wielkiej liczby książek, wykładów, dyskusji, wygłoszeniu wielkiej liczby kazań i rozmów, które były skierowane przeciw niewierzącym. Czternastu powyżej wzmiankowanych autorów (w par. 7), pięciu z Niemiec, pięciu z Anglii i czterech z Ameryki - to tylko nieliczni spośród wybitnych osób biorących udział w pościgu za niewierzącymi, którzy zostali albo całkowicie pokonani i zmiżdżeni, albo podwójnie obaleni w kontrowersyjnej dyskusji. Z całą pewnością jak wskazuje na to drugie przesiewanie - niewiara poniosła klęskę nie do powetowania

z rąk chrześcijańskich apologetów. Nie tylko to, ale wszystkie ich argumenty były im odebrane i skierowane przeciw nim w czasie ich ucieczki, jak na to wskazują książki i wykłady na te tematy („synowie Izraelscy... rozchwycili obóz ich”, w. 53). Nie powinniśmy myśleć, że Dawid natychmiast wziął głowę Goliata do Jeruzalemu (w. 54), ponieważ została ona wzięta Jebuzejczykom w wiele lat później. Raczej należałoby rozumieć, iż trzymał on głowę Goliata, być może zabalsamowaną lub w postaci czaszki aż do czasu, gdy Jeruzalem został wzięty, gdzie złożył on ją wraz ze swymi innymi trofeami. Pozafiguralnie brat Russell miał w swej mocy teorię ewolucji i złożył ją w swej sferze rządzenia wśród innych trofeów. Dawid składając zbroję Goliata w swoim namiocie zdaje się wyobrażać, że brat Russell zatrzymał defensywne i ofensywne bronie ewolucji wśród swego dyskusyjnego rynsztunku, aby od czasu do czasu użyć ich w debatach zwalczających ewolucję. Pamiętajmy, że takie okazje zwalczania ewolucji trwały aż do czasu wybuchu Wojny Światowej w roku 1914, a nawet krótko po tym.

(24) Historia Dawida i Goliata - jeśli chodzi o rozdział, który studiowaliśmy - kończy się triumfalnym przedstawieniem szermierza Izraela królowi Izraelskiemu. Uczynił to naczelnny wódz armii - Abner (ojciec światła). Abner wydaje się reprezentować polemizujących profesorów teologii, którzy na pewno byli kontrowersyjnymi przywódcami obrońców Biblii. Czternastu takich obrońców było wspomnianych w paragrafie 7. Pytanie Saula skierowane do Abnera (w. 55): „Czym jest synem ten młodzieniec?” przedstawia pytania niektórych z książąt utratników koron, a wśród nich dr Cooka, na jakim uniwersytecie studiował teologię brat Russell. (Odpowiedź Abnera (w. 55) figuruje uroczyste zapewnienie, które dali profesorowie teologii, iż żaden z nich nie wie jakie wykształcenie otrzymał brat Russell, co wskazuje, że nie posiadał on wykształcenia uniwersyteckiego, choć w typie studiowanym dotychczas myśl ta nie była jeszcze podana. Żądanie Saula, by Abner dowiedział się czyim synem był młody szermierz (w. 56), figuruje fakt, że książęta utratnicy koron pragnęli dowiedzieć się, a wiadomości tej domagali się od polemizujących profesorów teologii, czy brat Russell posiada dyplom uniwersytecki. Powrót Dawida po zabiciu Goliata (w. 54), figuruje powrót brata Russella z bitwy z ewolucją. W tym czasie profesorowie teologii nie osobiście, lecz symbolicznie, wzięli go (takiego jakim był w swych pismach) do książąt utratników koron, tak jak Abner wziął Dawida do Saula (w. 57). Scena spotkania Dawida z Saulem jest pamiętna. Oto stał tam olbrzym Saul, który miał siedem stóp wysokości, podczas gdy Dawid był zaledwie średniego wzrostu, być może pięć stóp i dziewięć cali. Mały Da-

wid stał z podniesioną głową patrząc na Saula, który mierzył go badawczym wzrokiem. W rękę Dawida była olbrzymia głowa Goliata, wstrząsające i okropne trofeum zwycięstwa. W pozafigurze nie mamy pojmować, że miało miejsce osobiste spotkanie pomiędzy książętami utratnikami koron, a bratem Russellem w wyniku pośredniczenia polemizujących profesorów teologii. Profesorowie teologii, raczej zwrócili uwagę książąt utratników koron na pisma brata Russella, a ci na ich podstawie zdali sobie sprawę, że teoria ewolucji (głowa Goliata) była pod władzą brata Russella.

(25) Tak jak Saul zapytał Dawida: „Czyjeś ty syn, młodzieńcze?” (w. 58), tak też książęta utratnicy koron zadawali pytanie bratu Russellowi w jego pismach. Studiując zaś wiążące się z tym jego pisma, a specjalnie książkę „Biblia Przeciw Teorii Ewolucji” uzyskali z nich pozafiguralną myśl odpowiedzi Dawida na pytanie Saula. Brzmiała ona: „Jestem syn sługi twego Isajego, Betlejemczyka”. Oznacza to, że otrzymali oni odpowiedź z jego pism, iż nie posiadał on dyplomu żadnej szkoły teologicznej, lecz był członkiem ludu Bożego i w dodatku niesekciarskim studentem Biblii - Betlejemczykiem - jej wyznawcą, znajdującym się w szkole Chrystusa; gdzie Biblia jest księgą tekstów, z której dowiedział się że jedynie ona i tylko ona jest źródłem i zasadą doktryny, praktyki oraz organizacji dla wiernego ludu Bożego. Jakże odpowiednie w swej pokorze i sile zarówno dla figury jak i pozafigury, były odpowiedzi Umilowanego przez Boga!

P Y T A N I A

(1) Ile funkcji posiadał urząd onego sługi? Czego dowodzi każda z nich? W której funkcji Dawid nie reprezentuje onego sługi? Jaki jest w tym wyjątek od zasady? Dlaczego? W jakim wydarzeniu następuje takie mieszanie funkcji? Czego to dowodzi? Kogo reprezentują Filistyni w ogólności? Co określa rodzaj sekciarzy o których chodzi? Jaki rodzaj sekciarzy reprezentują oni w 1 Samuela 17? Jakie są najważniejsze sekty niewierzących? Jaki rodzaj sekciarzy reprezentują Filistyni gdzie indziej? Na przykład kogo ?

(2) Co reprezentują mężowie Judzcy w 1 Samuela, 17? Mężowie Izraelscy? Saul? Wojna pomiędzy Izraelem a Filistynami? Co Sochot w Judzie oznacza i Figuruje? Asek? Linia bitewna między Sochotem a Asekiem? Efez - Domim? Zebranie Saula i mężów Izraela w dolinie Ela ? Ustawienie się Filistynów na jednej górze? Izraelitów na drugiej? Dolina pomiędzy nimi? Podsumu-

wując co oznacza w. 3 w pozafigurze ?

(3) Co oznacza ją słowa „Goliat” i „Get”? Kim był Goliat i co reprezentował? Według świeckiej miary jaki był jego wzrost? Dlaczego świecką, a nie poświęconą miarą tu się stosuje? Co reprezentuje jego wielki wzrost? Jaką pozycję ma Darwin wśród wielkich ludzi świata? Co reprezentuje zbroja Goliata? Przyłbica miedziana ? Karacena (pancerz z łusek miedzianych)? Jej waga? Nakolanki miedziane? Puklerz? Drzewiec oszczepu? Grot oszczepu? Waga grotu? Tarcza? Ten co ją nosił? Miecz? Co prawdopodobnie było cięższe od karaceny? jaka była prawdopodobnie waga jego całej zbroi? Co jej waga figurowała? Co jest przedstawione przez cyfry wysokości Goliata? Przez cyfry wagi jego karaceny i grotu oszczepu?

(4) Co jest podane w w. 8-10? Jak nie było dane pozafigurale wyzwanie? Dlaczego? Jak było ono dane? Jak ewolucja w swych obrońcach czuła i jak nie czuła się, gdy chodziło o konieczny zasięg łączącej się z tym dyskusji? Dlaczego? Co figuruje wyzwanie Goliata? Jaki był skutek figury i pozafigury wyzwania? Dlaczego miało to ten skutek na pozafigurę ?

(5) Co jest opisane w. w. 12-20? Co oznacza słowo „Dawid”? Co jest przedstawione przez jego znaczenie? Co oznaczają słowa „Efratejczyk”, Betlejem” i „Juda”? Co jest przedstawione przez znaczenie Efratyty? Betlejem? Judy? Na co wskazuje pozafigurale fakt, że Dawid był synem Isaja? W ogólności, co jest figurowane przez ośmiu synów Isaja? Co wiek reprezentuje w liczbach Biblii? Jak tego dowodzi Zacharjusz 8:4? Co jest reprezentowane przez to, że Isaj był uważany za starego człowieka w czasach Saula? Kogo trzej najstarsi synowie Isaja, ogólnie mówiąc, reprezentują? Co oznacza słowo „Elijab,?” Kogo on przedstawia? Co oznacza słowo „Abinadab”? Kogo on przedstawia? Co oznacza słowo „Samma”? Kogo on przedstawia? Komu odpowiadają czwarty piąty i szósty syn? W jaki sposób uzyskujemy tę myśl co do utratników koron przed Epifanią pomimo, że nie było Wielkiej Kompanii jako takiej przed Epifanią? Kogo przedstawia siódmy syn Isaja? Ósmy? Co jest przedstawione przez trzech najstarszych idących ze Saulem?

(6) Co jest nauczane i przedstawione w 1 Samuel. 16:18-23? Co, co było figurowane w w. 18, charakteryzowało brata Russella od 1872 do 1874? Co jak przedstawione w w. 21-23 charakteryzowało go od 1874 do 1876? Do czego 1 Samuel. 17-15 pozafigurale się odnosi? Do jakiego czasu w szczególności? Co on wtedy specjalnie uczynił? W wypadku Dawida, kiedy miał miejsce powrót jego do Betlejem? W wypadku brata Russella, kiedy jego pozafigurale powrót do Betlejem nastąpił? Jak postęp

agresywności ewolucji zaznaczał się chronologicznie? Kiedy to najpierw zwróciło uwagę naszego Pastora? Co 40 dni z w. 16 figuruje? W jakim dniu figuralna walka miała miejsce? Jak to nie powinno być pojmowane pozafigurale? Dlaczego? Z jakich powodów przedstawia się, że figuralna walka była w 40-tym dniu? Jak typ zgodnie z tym przedstawia sprawę? Co jest figurowane przez fakt że wyzwanie było dawane z rana i z wieczora w ciągu 40 dni?

Efratejczyk, znaczy mieszkaniac Betlehemu i pochodzi od starożytnej nazwy "Efrata", którą Betlehem nosiło. Zob. 1 Moj. 35:16, 19; 48:7.-Przyp.tłurn.

(7) Kiedy pozafigura w. 17-19 nastąpiła? Co jest figurowane przez efrapazma? Przez dziesięć bochenków chleba? Przez dziesięć serów? Jakie było postępowanie brata Russella, gdy chodzi o te trzy pisma? Co jest przedstawione przez to, że Isaj zachęcił Dawida, by wziął pokarm dla swych braci? przez polecenie jego, by Dawid dowiedział się o ich pomyślności? Przez polecenie dano Dawidowi, by wydzwignął ich z zastawu? Co określa czas pozafigurale polecenia? Kiedy to było? Dlaczego wtedy? Jakie jeszcze fakty oznaczają ten czas? Kiedy zgodnie z tym pozafigura w. 17-19 miała miejsce? Jaki rodzaj ludzi brał udział w tej walce? Wymień pięciu z nich z Niemiec, pięciu z Anglii i czterech z Ameryki ?

(8) Kiedy brat Russell w pozafigurze W 20 zaczął rozpowszechniać specjalne artykuły „Strażnicy” jako ulotki i „Pokarm dla myślących chrześcijan”? Co jest przedstawione przez owce z w.20? Stróża z w. 20 ? Przez spełnienie przez Dawida tego co Isaj kazał mu zrobić? Do czego doprowadziła go ta działalność jakiej chwili? Co robiły dwa przeciwne hufce w r.1881? Jak oddzielone dywizje dwóch armii przeciwstawiły się sobie? Jaki był tego rezultat? Jak długo? Co jest przedstawione przez to, co Dawid przyniósł? Co jest figurowane przez pozostawienie tego u stróża sprzętu żołnierskiego? Co ci zrobili z tym? Co jest reprezentowane przez to, iż Dawid biegł do armii? Przez powitanie przez niego braci ?

(9) Co figuruje wystąpienie Goliata, gdy Dawid rozmawiał ze swymi braćmi ? Jakiego rodzaju była podstawa ewolucji i jej działania? Co przedstawia wysłuchanie przez Dawida wyzwania Goliata? Jaki skutek miało to wyzwanie, w figurze i pozafigurze ? Jak nie powinniśmy pojmować figury i pozafigury i jak je powinniśmy pojmować? Dlaczego? Co jest przedstawione przez to, że izraelscy żołnierze dyskutowali na temat Goliata? Jaka była treść tych dyskusji w figurze i pozafigurze? Co powiedzieli oni w figurze i pozafigurze o nagrodzie dla zabójcy Goliata ?

(10) Jakie pomiędzy innymi były dwie zalety brata Russella? Jaki był ich rezultat? Jak zapatrywał się on na stan będący rezultatem? Co mu to kazało myśleć? Jaką podstawą nakazały mu te uczucia? Jakie wrażenie ta podstawa zrobiła na obrońcach Biblii? Czego pozafigurą są te rozważania? Co jest pozafigurą drugiego pytania Dawida w w. 26? Jak odpowiedzieli ludzie porównawczo Dawidowi? Co jest tego pozafigurą? Jakie wrażenie wywiera na nas poprzedzająca dyskusja?

(11) Jakiego charakteru są fakty będące podłożem sugerowanej pozafigury Elijaba? Dlaczego? Co jest przedstawione przez wysłuchanie przez Elijaba pytań Dawida? Jakie wrażenie na duchowieństwie zrobiła obecność brata Russella wśród obrońców Biblii? Co jest zawarte pozafiguralnie w pierwszym pytaniu Elijaba? W drugim jego pytaniu? Dlaczego wśród innych powodów duchowieństwo gardziło bratem Russellem? W jaki sposób odnosili się pogardliwie do symbolicznych owiec? Jakie jest tu pozafiguralne znaczenie pustyni? O co duchowieństwo oskarżało brata Russella? Jak zapatrywało się na jego zamiar walki?

(12) Dlaczego odpowiedź Dawida była dosadna? Dlaczego nie zrobił on niczego złego przychodząc do armii? Jakie są pozafigury tych punktów? Co było dalszym zapytaniem Dawida? Dlaczego było ono do rzeczy? Co jest pozafigura tych spraw? Co usprawiedliwiło obecność brata Russella wobec armii? I to porównawczo. Co figuralne i pozafiguralne odpowiedzi sprawiły, gdy chodzi o oskarżyciela? Co jest figurowane przez to, że Dawid po Elijapie zwrócił się do drugiego? Jaka była w dalszym ciągu jego postawa? I odpowiedź ludu? Jakie myśli dała pewność siebie Dawida ludowi? Jaki był tego rezultat? Co jest pozafigurą tych rzeczy? Jaki był stan figuralnego i pozafiguralnego Saula? Co z tego wynikło.

(13) Co tu będzie opowiedziane jako pozafigura rozmowy pomiędzy Dawidem i Saulem? Od kogo i w jakich warunkach usłyszał piszący tę historię? Co często ci dwaj bracia powiadali sobie między sobą? Według tego opowiadania czego szukał brat Russell? O kim zdecydował on ostatecznie, że będzie odpowiednią osobą? Kogo częścią był bez wątpienia dr. Cook? Gdzie się udał on z wykładami, gdy brat Russell zdecydował co do niego? Z czym brat Russell przyszedł do niego? Czego szukał wtedy dr. Cook? Jakie doświadczenia opowiedział brat Russell dr. Cookowi? Jak brat Russell (nieświadomie) wypełnił pozafigurę w. 32? Jak dr. Cook wysłuchał opowiadania brata Russella? Jaki wniosek on z niego wyciągnął? Jaką spowodowało to jego uwagę? Jak to przedstawiało uwagi i Saula z w. 33? Jakie spowodowało to powiedzenie naszego Pastora? Jak jego odpowiedź była przedstawiona w wier. 34-36?

(14) Jak przedstawił, a jak nie przedstawił

te rzeczy nasz Pastor? Jak go wysłuchał dr. Cook? Jakie jeszcze zapewnienie dał on doktorowi Cook? Jak to przedstawiało twierdzenia w. 36? Dlaczego? Jakie fakty dały bratu Russellowi więcej pewności w tej sprawie? Jak 2 Moj. 32:26-28; Joz. 10:10-14; Iz. 28:21 dowodzą faktu, że czas żniwa był czasem obecności Pana dla obalenia wszelkiego błędu? Jakie zapewnienie w pozafigurze w. 37 dał jeszcze brat Russell doktorowi Cook? Co jest pozafigurą polecenia Saula i pragnienia z w. 37? Co jest pozafigurą, że Saul ubrał Dawida w zbroję swoją? Złożenia jej przez Dawida jako dla niego nieodpowiedniej?

(15) Dlaczego choć to nie należy do pozafigury, jest jednak podany dalszy ciąg stosunków brata Russella i dra Cook? Co dał brat Russell drowi Cook po rozmowie powyżej podanej jako pozafigura w. 32-39? Z jaką prośbą? Co dr. Cook obiecał zrobić? Co uczynił w wiele lat potem? Co uczynił w stosunku do niego znowu brat Russell? Co go zapytał brat Russell przy ponownym spotkaniu? Jak opisał brat Russell oczy dra Cook? Co wtedy uczynił i powiedział dr. Cook? O co go brat Russell zapytał? Jaka była odpowiedź dra. Cook? Co jest pierwszą lekcją, jakiej możemy się nauczyć z tej historii? Drugą? Jak ta druga lekcja jest pokazana w tym doświadczeniu? Jaki wybór był jej rezultatem?

(16) Co figuruje wzięcie przez Dawida kija w ręce? Co figuruje strumyk z w. 40? Co każdy z pięciu kamieni wybranych przez Dawida przedstawia? Co przedstawia ich gładkość? Naczynie pasterskie? Torba? Co przedstawia proca w symbolach Biblii? W czym nasz Pastor głównie posługiwał się tą metodą dyskusyjną? Co łucznicy figurują? Jakie są więc typowe znaczenia broni czterech części armii Dawida? Co jest przedstawione przez to, że Dawid trzymał procę w ręku? Przez jego zbliżenie się do Goliata? Co jest przedstawione w w. 41 przez Goliatowe zbliżenie się do Dawida? Jak to było specjalnie zrobione?

(17) Co jest przedstawione przez przyglądanie się Goliata małemu Dawidowi przychodzącemu walczyć z nim? Przez pogardliwe lekceważenie Dawida z powodu jego młodości oraz lisowatej i pięknej twarzy? Co oznaczają psy w symbolach Biblii? Dlaczego? Na co powołują się wszystkie oficjalne chrześcijańskie sekty jako na swój autorytet? Co pozwolą nam te rozważania zrozumieć w pytaniu Goliata: „czyż jestem psem” itd.? W świetle tego co powiedziano, na co wskazuje jego pytanie gdy chodzi o jego opinię o Biblii? Co jest przedstawione przez to, że Goliat przeklinał Dawida przez swe bogi? Jaką groźbę zrobiła ewolucja w pozafigurze groźby Goliata względem Dawida?

Jak przemówienie Goliata było przedstawione?

(18) Jakie trzy cechy charakteryzowały odpowiedź Dawida? Jak były one w ogólności figurowane? Jak w szczególności każda z tych trzech cech okazuje się w pozafigurze?

(19) Co w. 48 pokazuje, w figurze i pozafigurze? Co jest przedstawione przez to, że Dawid sięgnął do swej torby? Że wyjął z niej kamień? Przez to Dawid ugodził nim w czoło Goliata w odróżnieniu od innych części jego głowy? W jaki sposób posługuje się brat Russell argumentem o okupie w swej książeczce „Biblia przeciw teorii ewolucji”?

(20) Co ten argument działał przeciw ewolucji? Co jest przedstawione przez utknienie kamienia Dawida w czoło Goliata? Przez to, że oszołomił on go i zabił? Że upadł on twarzą na ziemię? Dlaczego w. 50 streszcza myśl w. 49? Co dodaje on do w. 49? A co to wskazuje, jeśli chodzi o pozafigurę? Jaka jest natura działań Goliata podanych w w. 51? Co jest przedstawione przez powiedzenie w. 50, że nie było miecza w ręku Dawida, lecz że zabił on Goliata procą i kamieniem? Co przedstawia że Dawid podbiegł i stanął na Goliacie? Jaki był starożytny sposób symbolizowania zwycięstwa nad wrogiem? O jakich czterech instytucyjnych wrogach kościoła jest symbolicznie powiedziane w Ps. 91;13? Co te symbole reprezentują? Jak to zwycięstwo kościoła nad nimi jest pokazane w języku symbolicznym? Jak 1 Moj. 3:15 i do Rzym. 16:20 ukazuje tę myśl, gdy chodzi o zwycięstwo nad szatanem? Co te teksty pozwalają nam widzieć jeśli chodzi o typ Dawida, stojącego na Goliacie? Jak symbolicznie brat Russell stanął nad ewolucją?

(21) Jaka była pierwsza z tych doktryn? Jak posłużył się on nią przeciw ewolucji? Jaka była druga doktryna? Jak użył on jej przeciw ewolucji? Jaka była czwarta doktryna? Jak użył on jej przeciw ewolucji? Jaka była piąta doktryna? Jak użył on jej przeciw ewolucji? Co użycie w ten sposób tych doktryn pozwoliło mu zrobić?

(22) Co przedstawia miecz Goliata? Jaki rodzaj argumentu ewolucji jej pozafigura podaje? Na czym polegał ten argument? Co głosiła ewolucja z powodu tych faktów? Co jest pozafigurą ucięcia przez Dawida głowy Goliatowi jego własnym mieczem? Jak posłużył się tymi faktami brat Russell przeciw ewolucji? Czego według niego dowodziły one, gdy chodzi o ludzką zdolność? Czy było wielu wielkich wynalazców, myślicieli i reformatorów? Czego ci nie uczynili ze swymi cechami? Gdy chodzi o ich potomków? Jaki wpływ miało to na teorię ewolucji? Co pokazał on, gdy chodzi o dokonania poprzednich wieków w porównaniu z XIX i XX wiekiem? Jaki był rezultat użycia tego argumentu?

(23) Co jest pozafigurą przerażenia i ucieczki Filistynów po śmierci Goliata oraz

zachęty i pościgu Izraelitów i mężów Judzkich? Co w rezultacie pozafiguralni Izraelici i mężowie Judzcy uczynili hufcom niewiernych? Co oznaczają słowa Akkaron, Saraim i Get? Co jest przedstawione przez rozbięcie Filistynów w tych trzech miejscach? Czym pozafiguralny pościg się przejawiał? Jak czternastu powyżej wymienionych można porównać z innymi pozafiguralnymi ścigającymi Izraelitami? Jaki był skutek, gdy chodzi o hufce niewiernych? Co ukazuje drugie przesiewanie w tej sprawie? Co jest pozafigura powrotu Izraelitów i zniszczenie przez nich filistyńskich namiotów? Czego nie powinniśmy myśleć, gdy chodzi o wzięcie przez Dawida głowy Goliata do Jerozolimy? Dlaczego? Co jest tego pozafigurą? Co jest przedstawione przez Dawidowe złożenie zbroi Goliata w namiocie swoim? Jak długo były te sposoby używane?

(24) Na jakim epizodzie historia Dawida i Goliata się kończy? Co znaczy słowo „Abner”? Kogo on przedstawia? Jacy ludzie są przykładami Abnera? Co jest przedstawione przez pytanie Saula? Czyim synem jest ten młodzieniec? Co jest przedstawione przez Saula polecenie, by Abner zapytał czyim synem był Dawid? Co jest przedstawione przez powrót Dawida po zabiciu Goliata? W jaki sposób profesorowie teologii nie przedstawili brata Russella księżętom z utratników koron? W jaki sposób go przed stawiali? Opisz scenę spotkania Dawida z Saulem? Co jest pozafigurą tych spraw?

(25) Co jest przedstawione przez pytanie Saula „czyjeś ty syn, młodzieńcze”? W jaki sposób pozafiguralny Saul otrzymał odpowiedź? Co jest przedstawione przez odpowiedź „jestem synem Isajego Betlejemczyka”? Co można powiedzieć o figuralnej i pozafiguralnej odpowiedzi Dawida?

Z A W I A D O M I E N I E

Z zadowoleniem informujemy braci i siostr, że jeśli Bóg pozwoli, to brat Jolly przyjedzie tego lata do Europy. Marszruta dla Pola francuskiego: Paryż (może 25 i) 26 lipca; Bruay 27; Lens, 28; Denain 29; Charleroi 30 i 31 lipca; Amay (Belgia) 1 sierpnia,

Ulotka; Francuska ulotka „Nowa Ziemia” wyszła z druku i jest do nabycia dla kolporterów i ochotników.

Pole polskie w Polsce: Wszyscy bracia zgromadzeni na konwencji w Łódź przekazują przez brata Stachowiaka chrześcijańskie pozdrowienia dla wszystkich braci i siostr w Francji; Belgii i Szwajcarii.